

Ви тъхното село и въ околнността се пръсна слухъ, че изъ Палестина се е появилъ великъ човѣкъ, който се наречалъ Божи Синъ, проповѣдвалъ, вършилъ чудеса. Народътъ го смяталъ за очаквания Месия и всѣки денъ при него се стичали тълпи да слушатъ думите му и да търсятъ утѣха отъ него.

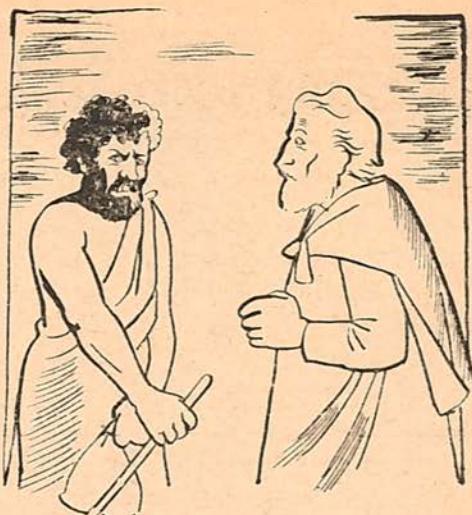
Дочу тази вѣсть и Юда. Цѣли два дни той ходи замисленъ изъ градината на бѣща си и нито ядѣше, нито спѣше. Телимъ почна загрижено да го следи. Той не подозираше, че тази вѣсть бѣше породила въ главата на сина му особени мисли.

— Юда, виждамъ те замисленъ два дни. Кажи ми, измѣчва ли те нѣщо? — попита Телимъ на третия денъ своя синъ. Юда го погледна и съ таинствена усмивка поглади току що покаралата си брада.

— Татко, ако е вѣрно онова, което се говори за оня чуденъ човѣкъ, който проповѣдва изъ Палестина, ще се помѣжа да сподѣля славата му.

Телимъ го изгледа изпитателно. Думите на Юда му се видѣха странни и загадъчни.

— Какво искашъ да кажешъ съ това? — запита Телимъ.

Юда още по-таинствено се усмихна, впи погледъ въ очите на баща си и отговори тихо:

— Татко, нѣщо отвѣтре ми подсказва, че този човѣкъ ще е действително очакваниятъ Месия и Той ще се възцари, надъ израилския родъ. Ще издигне нашия народъ и ще царува съ величие по-голѣмо отъ прославения Соломонъ. Ще ида при него и когато Той се възцари, азъ ще бѫда единъ отъ първите му човѣци. Ще бѫда и азъ великъ. Ще раздѣлямъ славата му.

— Не бѣлнувашъ ли, Юда?

— отговори съ горчивъ тонъ Телимъ.

— Не, татко! Никога не съмъ билъ съ по-свежа мисъль. Дветѣ безсънни нощи, които пре-